

РЕШЕНИЕ

№ 358

гр., 08.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 81 СЪСТАВ, в публично заседание на седми ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: СВЕТЛАНА ХР. ПЕТКОВА

при участието на секретаря НАТАША П. МЕРЕВА
като разглежда докладваното от СВЕТЛАНА ХР. ПЕТКОВА Гражданско дело
№ 20231110129052 по описа за 2023 година

Предявен е осъдителен иск от срещу ... с правно основание чл.410, ал.1, т.2, вр.чл.49 ЗЗД и чл.86, ал.1 ЗЗД за осъждане на ответника да заплати на ищеца сумата 544,02 лева, представляваща регресно вземане по изплатено застрахователно обезщетение по щета № 470422232303626/27.01.2023г. за причинени вреди на застрахования при ищеца лек автомобил „....“, модел „....“ с рег. № от настъпило застрахователно събитие на 18.01.2023г. в

Ищецът твърди, че на 18.01.2023г. в ..., непосредствено пред №..., е настъпило застрахователно събитие по отношение на застрахованото при него МПС „....“, модел „....“ с рег. №, което попада в небезопасна и несигнализирана дупка на пътното платно, в резултат на което са причинени имуществени щети по автомобила. Поддържа, че във връзка с причинените щети по застрахования автомобил, е образувана ликвидационна преписка по щета № 470422232303626/27.01.2023г., по която ищецът е заплатил сумата 544,02 лева, представляваща обезщетение на собственика на МПС-то - Н. А. Д., с превод от 31.01.2023г. Ищецът допълва, че вредите били причинени от попадане на застрахования автомобил в небезопасна и несигнализирана дупка на пътното платно, а отговорен за настъпилото ПТП е ответникът СО, предвид неизпълнение на вменените му задължения за поддръжка на пътищата. Твърди, че поканил ответника да му заплати посочената сума с получена покана от 24.03.2023г., но последният не сторил това. Ищецът моли за осъждане на ответника да заплати сумата 544,02 лева - заплатено застрахователно обезщетение ведно със законната лихва върху главницата от депозирането на исковата молба в съда - 30.05.2023г., както и сумата 9,97 лева, представляваща обезщетение за забава върху главницата за периода от 25.03.2023г. до 29.05.2023г. Претендират се и сторените в производството разноски.

Ответникът ... е депозирала отговор в срока по чл.131 ГПК, с който оспорва предявените искове. Твърди, че застрахователното обезщетение е заплатено без наличие на годно правно основание, доколкото твърдяната щета не представлява покрит риск. Оспорва механизма на ПТП, предвид липсата на съставен протокол за

ПТП. Пзовава се на обстоятелството, че мястото на произшествието не е посетено от служител на МВР непосредствено след настъпване на увреждането, респективно намира за недоказани твърденията за настъпили щети в претендирания размер. Оспорва представените документи - „Уведомление - декларация за щета по застраховка „Каско на МПС“ и Декларация на водача на застрахованото МПС по отношение на отразените в тях обстоятелства относно реализиране на твърдяното събитие свързани с време, място и начин на настъпване. Намира, че липсата на информация относно вида на увредената гума /зимна или лятна/, както и на амортизация на увредената част, препятства възможността да се направи извод относно стойността към момента на реализиране на ПТП. Релевира възражение за съпричиняване от страна на водача на автомобила по смисъла на чл.20, ал.2 ЗДвП, който не е съобразил пътните условия и своето поведение, в частност скоростта си на движение, при което е можел да възприеме наличието на препятствие на пътното платно, респективно да го избегне. Излага съображения, че ответникът не е материално легитимиран да отговаря по предявения иск, доколкото съгласно Договор № СО19-ДГ55-391/14.06.2019г., ... е възложила поддържането и текущия ремонт на уличната мрежа на дружеството Моли за отхвърляне на исковите намаляване размера на претендираното обезщетение за имуществени вреди като прекомерно. Претендира разноски.

Третото лице помагач на страната на ответника не е взело становище по основателността на исковите.

Съдът, като взе предвид доводите на страните и въз основа на доказателствата по делото, намира от фактическа и правна страна следното:

По иск с правно основание чл.410, ал.1, т.2, вр.чл.49 ЗЗД

Съгласно чл. 410, ал.1, т.2 КЗ, с плащането на застрахователното обезщетение застрахователят встъпва в правата на застрахования до размера на платеното обезщетение и обичайните разноски, направени за неговото определяне, срещу възложителя за възложената от него на трето лице работа, при или по повод на която са възникнали вреди по чл. 49 ЗЗД.

В случая се претендира отговорност на ответника по чл. 49 ЗЗД, с оглед изложените твърдения, че вредите са настъпили в резултат на противоправното му бездействие да изпълни задължението си да поддържа пътя в необходимото състояние за безопасно преминаване по него, в качеството си на негов стопанин.

По предявения иск, в тежест на ищеца е да докаже наличието на сключен договор за имуществено застраховане със собственика на увреденото имущество, в срока на застрахователното покритие на който да е настъпило събитие, което е довело до увреждането на имуществото на застрахованото при ищеца лице, вследствие виновно и противоправно поведение на лица, комуто ответникът е възложил конкретна работа, при или по повод изпълнението на която, да е настъпило твърдяното в исковата молба събитие, причиненото увреждане на имуществото на застрахованото при ищеца лице, като в изпълнение на договорното си задължение ищецът да е изплатил на застрахования застрахователно обезщетение в размер на действителните вреди.

В тежест на ответника и при доказване на горните факти е да докаже твърденията си за различен механизъм на произшествието, както и възражението за поведение на водача, което е допринесло за настъпване на увреждането, евентуално положителния факт на плащане на обезщетението.

По делото не е спорно между страните и от приетата застрахователна полица №

4704220500000941 от 29.03.2022г. се установява, че между ..., в качеството му на застраховател и Н. А. Д. в качеството □ на собственик/застраховач, е сключен договор за имуществена застраховка "Каско Стандарт" по отношение на процесния лек автомобил марка „...“, модел „...“, рама №, със срок на валидност от 12:00 часа на 29.03.2022г. до 23:59 часа на 28.03.2023г. В подкрепа на извода за наличие на валидно застрахователно правоотношение е и извънсъдебното поведение на самия застраховател - ищец, доколкото след уведомяването му за настъпване на застрахователното събитие на 20.01.2021г. той е извършил заснемане, оглед и е изготвил опис на вредите по процесния автомобил във връзка със заведената пред него щета № 470422232303626, като е признал и изплатил застрахователно обезщетение в общ размер на 554.02 лв. за причинените на застрахованото имущество щети. Настъпило събитие представлява покрит застрахователен риск /клауза "Пълно каско" от ОУ, която препраща към рисковете по клауза "Пожар, природни бедствия и ПТП", точка 2 от която са вреди от ПТП/, съответно възражението на ответника в насока липса на покрит застрахователен риск по процесното ПТП се явява неоснователно.

На следващо място, по делото безспорно се установява и начинът, по който е настъпило застрахователното събитие, доколкото данни относно механизма на ПТП се извличат от приетите по делото писмени доказателства: декларация за настъпило застрахователно събитие, опис-заключение по щета, както и показанията на свидетеля Н. Д.. При разпита си свидетеля Д. посочва, че има спомен за настъпило на 18.01.2023г. ПТП. Допълва, че при пътуване с личния си автомобил - „...“, модел „К...“, в гр., по бул. „...“ с посока на движение от „...“ към ул. „...“, в интервала между 09.00 и 09.15 часа преминала през дупка на пътното платно. Свидетелката заявява, че не се е движела с висока скорост, тъй като имало интензивен трафик във всички ленти. Свидетелства, че чула звук, при което след преминаването си на светофара, се пристроила в най-дясната лента и при първа възможност спряла автомобила. Уточнява, че не възприела знак, който да обозначи наличието на препятствие на платното за движение. Съдът, при преценката си по реда на чл.172 ГПК, кредитира показанията на свидетеля като последователни, възпроизвеждащи непосредствени възприятия и изясняващи в цялост фактическата обстановка относно процесното ПТП и неговия механизъм. Съдът не споделя становището на ответника за заинтересованост на свидетеля от изхода на спора, тъй като неговата застрахователна претенция вече е била удовлетворена още преди завеждане на делото и изходът от него не би могъл да има каквото и да било значение за интереса на свидетеля. В допълнение към това показанията на свидетеля намират подкрепа в приетите по делото документи по щетата, както и в изслушаното и неоспорено експертно заключение по САТЕ.

Механизмът на ПТП се потвърждава и от приетите по делото заявление за изплащане на обезщетение за вреди на МПС с отразена схема на уврежданията по автомобила, взети предвид от вещото лице по приетата САТЕ, която установява причинната връзка между този механизъм и настъпилите вреди на автомобила. Съобразно изслушаното по делото заключение на съдебната автотехническа експертиза, процесното ПТП е настъпило при движение на лек автомобил „...“, модел „...“ с рег. № в гр., бул. „...“, който в района около № ..., преминава през дупка на платното за движение.

Неоснователни са доводите на ответника за вина/съпричиняване за настъпването на ПТП от страна на водача на лекия автомобил. В доказателствена тежест въвелия възраженията ответник е да установи по реда на чл. 154, ал. 1 ГПК фактите, на които основава същите. По настоящото дело не се установява и твърдяното от ответника

нарушение на чл. 20, ал. 2 ЗДвП от страна на водача на увредения автомобил застрахован при ищцовото дружество, тъй като не се доказва управляваният от него автомобил да се е движил с превишена или несъобразена с пътните условия скорост, която да не е позволила на водача да забележи своевременно дупката върху пътното платно или да спре. Действително правилото на чл. 20, ал.2 ЗДвП задължава водачите на МПС да съобразяват скоростта си на движение, наред с други фактори и със състоянието на пътя, с оглед възможността да спрат пред всяко предвидимо препятствие. Легална дефиниция на „препятствие на пътя“ е дадена в § 1, т. 19 от ДР на ППЗДвП, а именно: всяко нарушаване целостта на пътното покритие. За да е предвидимо това препятствие обаче, съответно за да се породи задължение по чл. 20, ал. 2 ЗДвП, е необходимо ответникът да е изпълнил задължението си да поддържа пътя в изправно състояние като сигнализира незабавно препятствията и ги отстранява във възможно най-кратък срок, което няма данни да е било сторено. В този смисъл липсата на надлежна сигнализация за неравностите по пътя води до извод, че за водача на автомобила в конкретната ситуация изобщо не е възникнало задължение по чл. 20, ал. 2 ЗДвП, неизпълнението на което да съставлява съпричиняване на вредите от негова страна. Да се приеме обратното, би означавало да се разреши на ответника да черпи права от собственото си неправомерно поведение, като се уважат противопоставените възражения за съпричиняване на вреди, настъпили именно в резултат на бездействието му при изпълнение на посочените по-горе задължения. Тук следва да се отбележи, че в дължимата грижа при управление на МПС не се включва изискване за знание за неравностите по пътя или презюмиране за наличие на такива. Необозначената и несигнализирана дупка не представлява предвидимо препятствие по смисъла на чл. 20, ал. 2 ЗДвП, за да е налице задължение за водача да избира скоростта така, че да може да спре. Ето защо и съдът приема, че единствена причина за настъпилото ПТП с материални увреждания по л.а. „....“, модел „....“ рег.№, е наличието на несигнализирана и небезопасна неравност на пътното платно.

Съдът не споделя и възражението на ответника в насока липса на съставен протокол за ПТП и доказателства за уведомяване на органите на КАТ. На основание [чл. 125а, ал. 2 ЗДвП](#) и във връзка с [чл. 294, ал. 7 КЗ](#) е издадена Наредба № Из-41 от 12.01.2009 г. за документите и реда за съставянето им при пътнотранспортни произшествия и реда за информиране между Министерство на вътрешните работи, Комисията за финансов надзор и Информационния център към Гаранционния фонд /обн., ДВ, бр. 8 от 30.01.2009 г., в сила от 30.01.2009 г. /. В този подзаконов нормативен акт са регламентирани видовете документи, които се съставят за настъпило ПТП, а именно: 1/ констативен протокол за ПТП с пострадали лица; 2/ протокол за ПТП с материални щети и 3/ двустранен констативен протокол за ПТП /чл. 2, ал. 1/. Съгласно чл. 5, ал. 1 от наредбата, когато при произшествието са причинени само материални щети и между участниците в произшествието има съгласие относно обстоятелствата, свързани с него, те попълват своите данни в двустранен констативен протокол за ПТП /приложение № 3/. Същевременно в нормата на чл. 6, т. 4 от наредбата е указано, че не се посещават от органите на МВР – "Пътна полиция" и не се съставят документи за повреди на МПС, които не са причинени от друго ППС. Следователно доколкото по делото няма нито твърдения, нито данни, че след настъпването на ПТП процесният автомобил не е можел да се движи на собствен ход, то настоящият съдебен състав приема, че не е била налице някоя от хипотезите, установени в разпоредбата чл. 125 ЗДвП, при които службите за контрол на МВР задължително посещават мястото на ПТП, респективно застрахованият не е имал задължение да изисква изготвянето на документ за щетите по автомобила или да регистрира събитието пред компетентните органи.

На следващо място по делото се установява, че процесният пътен участък, представлява част от уличната мрежа на гр. съгласно чл. 77 ЗУТ – публична общинска собственост по смисъла на 3, ал. 2 ЗОС, поради което задължен да осъществява дейностите по поддържането и ремонта на улицата е именно ответникът Според § 1, т. 19 ППЗДвП, "Препятствие на пътя" е нарушаване целостта на пътното покритие, както и предмети, вещества или други подобни, които се намират на пътя и създават опасност за движението. В случая, установената дупка представлява препятствие по смисъла на посочената разпоредба, която е създавала опасност за движението. Според чл. 52, ал. 1 от ППЗДвП, пътен знак Г11 се поставя пред препятствие на пътя, когато водачите могат да заобиколят препятствието отляво или отляво, за да продължат движението си, какъвто в случая не се установи да е имало, а в тежест на ответника е да установи това обстоятелство с оглед доказаното съществуване на процесната дупка на собствения на ответника път. Общината като юридическо лице осъществява дейностите по чл. 13 ЗДвП чрез своите служители или други лица, на които е възложил изпълнението. В случая именно бездействието на последните във връзка с поддържане на пътя, е довело и до неизпълнение на задължението по чл. 30, ал. 1 ЗП и чл. 13 ЗДвП, поради което и на основание чл. 49 ЗЗД ответникът носи отговорност за причинените вреди при процесното ПТП.

С оглед гореизложеното съдът намира наличието и механизмът на ПТП за безспорно установени по делото.

Относно причинно-следствената връзка между процесното ПТП и претендираните вреди, съдът кредитира изцяло изготвеното експертно заключение по допуснатата САТЕ, като пълно, ясно и компетентно изготвено и съответстващо на останалия доказателствен материал по делото.

Според заключението на вещото лице при анализ на механизма на произшествието и съпоставка на щетите с описа на застрахователя от техническа гледна точка следва извод, че щетите по лек автомобил „....“, модел „....“ рег.№ са в причинно-следствена връзка с настъпилото произшествие.

По делото се установява и размерът на причинените от ПТП вреди. Обезщетението следва да бъде равно на размера на вредата към деня на настъпване на събитието. Съгласно така кредитираното експертно заключение по САТЕ стойността, необходима за възстановяване на лек автомобил „....“, модел „....“ рег.№, изчислена на база средни пазарни цени към датата на ПТП, е 558,41 лева. Направеното от ищеца плащане на застрахователното обезщетение е безспорен по делото факт, поради което предявеният иск за сумата от 544,02 лева се явява изцяло основателен.

По отговорността за разноски:

При този изход на спора и на основание чл. 78, ал. 1 ГПК в полза на ищеца следва да бъдат присъдени сторените от него разноски в общ размер на 920,00 лева, представляващи държавна такса, депозит за свидетел, депозит за САТЕ, както и заплатено адвокатско възнаграждение с включен ДДС.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА, ЕИК:, със седалище: гр.,, ДА ЗАПЛАТИ на, ЕИК,

със седалище и адрес на управление: гр., ..., на основание чл.410, ал.1, т.2 КЗ, вр. чл.49 ЗЗД **сумата 544,02 лева**, представляваща регресно вземане за изплатено застрахователно обезщетение по щета № 470422232303626/27.01.2023г. за причинени вреди на застрахования при ищеца лек автомобил „....“, модел „....“ с рег. № от настъпило застрахователно събитие на 18.01.2023г. в ..., ведно със законната лихва върху тази сума, считано от 30.05.2023г. до окончателното плащане.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 1 ГПК..., ЕИК:, седалище: гр., **ДА ЗАПЛАТИ** на, ЕИК ..., със седалище и адрес на управление: гр.,, **сумата 920,00 лева**, представляваща сторени разноси в производството по настоящото дело.

Решението е постановено при участието на трето лице – помагач на страната на ответника ...

Решението подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____